

Prelatovo pismo (lipanj 2008.)

Upoznati,iskusiti, živjeti,
svjedočiti: ove četiri riječi
sažimaju odgovor Božjoj ljubavi
na koji su pozvani kršćani.

9.06.2008.

Najdraža moja djeco: neka mi Isus
čuva kćeri i sinove!

Pišući vam ovo, dok započinje mjesec
lipanj, moje srce je ispunjeno
potrebom da iznova podam hvalu
Bogu za sve njegove darove. U
bdjenju uoči svetkovine Tijelova,

zaredio sam za svećenike trideset i šest đakona Prelature Opusa Dei. Prije dva dana proslavili smo svetkovinu Presvetog Srca Isusova, a jučer je bio blagdan Pohoda Blažene Djevice Marije. Svi su ti blagdani prigoda kako bismo povećali svoju zahvalnost prema Otkupitelju, iz čijeg nam Srca, otvorenog na križu, dolaze sva dobra. Naša zahvalnost je također usmjerena prema našoj Gospi, « **veličanstvenom i plodnom kanalu** » kako se izrazio sv. Josemaría, preko kojeg nam dolaze sve milosti s Neba. Idimo njenom prečistom Srcu (jučer je bio liturgijski spomendan, iako se ove godine ne slavi), moleći je da nam udijeli istančanu ljubav kako bismo naučili, dan za danom, bolje se ophoditi s trima božanskim Osobama. Kako se ti osobno ophodiš s Bogom Ocem, Bogom Sinom i Bogom Duhom Svetim?

»*Haurietis aquas in gaudio de fontibus salutis*, i s radošću ćete crpsti vodu iz izvora spasenja .» [1] Te riječi proroka Izaije naslov su enciklike kojom je Papa Pio XII. obilježio prvu stogodišnjicu ekstenzije svetkovine Presvetog Srca Isusova na univerzalnu Crkvu. Prisjećajući se tog dokumenta, Benedikt XVI. napisao je: «.. **probodeni bok Otkupitelja izvor je kojemu smo pozvani ići po enciklici *Haurietis aquas*. Trebali bismo se utjecati tom izvoru kako bi napredovali u istinskom upoznavanju Isusa Krista te dublje iskusili njegovu ljubav .» [2]**

Bio sam svjedokom kako je sv. Josemaría uvijek njegovao duboku pobožnost prema Presvetom Srcu Isusovu. Ona se ukorijenila u njegovoj duši tijekom njegova djetinjstva, a s godinama se još produbila u njegovu nutarnjem životu i u njegovoj velikoj

doktrinarnoj pripravi. U trenucima poteškoća za život Crkve (i ovog « *djelića* » Crkve – Djela) posvetio je Opus Dei Presvetom Srcu Otkupitelja. Kasnije, dok su neki ljudi omalovažavali tu zdravu pobožnost, on ju je branio strastvenom ljubavlju i teološkom dubinom, kao što vidimo u jednoj od propovijedi u «Susretu s Kristom» [3] . On se utjecao milosrđu Srca i tako, unatoč svim poteškoćama koje su se pojavile, posjedovao mir i radost koje svijet ne može dati. [4]

Ukazao je na « ***golemo bogatstvo skriveno u ovim riječima: Presveto Srce Isusovo. Kada govorimo o srcu neke osobe, rekao je, ne mislimo samo na osjećaje, već na cijelu osobu koja ljubi i ophodi se s drugima. U govornom jeziku, koje Sveto Pismo preuzima da nam protumači božanske stvari, srce je središte i početak, izraz i prvi izvor misli, riječi, djela.*** » [5]

«Deus caritas est , Bog je ljubav.» [6]

Po svojoj neizmjerljivoj ljubavi Bog Otac je poslao na svijet svoga Sina jedinorođenog, tako *« da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni .» [7]* Po jednako beskrajnoj ljubavi Isus Krist se utjelovio u utrobi Djevice Marije. Živio je u zabačenom kutu naše zemlje, radio poput nas, patio i radovao se poput nas, te na kraju umro na drvetu križa nudeći svoj život slobodno, kako bi nas otkupio od svijeta. Po toj ljubavi dao nam je svoju Majku za našu majku, tijekom svoje agonije na Golgoti. Nakon Uskrsnuća i Uzašašća na nebo, po ljubavi, u jedinstvu s Ocem, poslao nam je Duha Svetoga, štoviše ostaje s nama u Presvetom Oltarskom Sakramentu: Tijelom i Krvlju, Dušom i Božanstvom, koje su Kruh života, hrana našim dušama i tijelima, zalog i sjeme slavnog uskrsnuća koje čekamo. Tješitelj, Ljubav Oca i Sina, uči nas djelovanjem milosti kako

neprestano napredovati na putu svetosti.

Pobožnost Srcu Isusovu pred nas stavlja hitan poziv da razmatramo i budemo zahvalni za središnje otajstvo naše vjere: “ ***Naglašavamo sigurnost Božje ljubavi i istinu njegova predanja za nas. Kada preporučamo pobožnost Presvetom Srcu, preporučamo predanje nas samih Isusu – svim onim što jesmo: dušom, osjećajima, riječima i djelima, radostima.***

To je ono što konkretno znači istinska pobožnost Srcu Isusovu: u poznavanju Boga i nas samih, u promatranju Isusa i okretanju k Njemu da nas potiče, uči i vodi. Nema u toj pobožnosti veće površnosti od toga da čovjek, ne bivajući cjelovitim čovjekom, ne uspije percipirati stvarnost utjelovljenog Boga .» [8] Njeguujemo

li u svojoj duši to preispitivanje, nastojeći vidjeti same sebe svakoga dana u Gospodinu?

Pobožnost Presvetom Srcu je odgovor Crkve na beskrajnu ljubav Presvetog Trojstva. Sveti Otac objašnjava kako je ta pobožnost “**sadržaj svake istinske pobožnosti i kršćanske pobožnosti. Zato je važno naglasiti kako je temelj te pobožnosti star kao i samo kršćanstvo .**» [9] Stoga on poziva katolike da se « **otvore otajstvu Boga i njegove ljubavi te se prepuste biti preobraženi njome.** » [10] I predlaže nam « **približiti se tom izvoru kako bismo napredovali u istinskoj spoznaji Isusa Krista te iskusili još dublje njegovu ljubav . Na taj način moći ćemo bolje razumjeti što to znači *poznavati* u Kristu Isusu Božju ljubav, *iskusiti* Ga držeći naš pogled uperen na Njega do točke u kojoj *živimo* u potpunosti iskustvo**

**te ljubavi, tako da je možemo
svjedočiti drugima. » [11]**

Upoznati, iskusiti, živjeti, svjedočiti:
te četiri riječi sažimaju odgovor
Božjoj ljubavi na koji su pozvani
kršćani. U sjećanje mi dolaze one
četiri etape kršćanskog života koje je
sv. Josemaría naglašavao odmah od
početka svog utemeljiteljskog
poslanja te koje je uvijek preporučao.

**« Pri tom nastojanju da se
poistovjetimo s Kristom
razlikujemo četiri stupnja: tražiti
Ga, naći Ga, ophoditi se s Njim,
ljubiti Ga . Možda se osjećate kao
da ste još na prvom stupnju.**

**Tražite ga puni čežnje, tražite Ga
svom snagom u sebi samima. Ako
ste u tome uporni, onda ste Ga, to
vam se usuđujem reći, već našli i
zatim već počinjete ophoditi se s
Njime i ljubiti Ga i voditi svoj
razgovor u nebesima. » [12]**

Onda nastojimo tražiti Krista, dan za danom, gladni i žedni Njegova društva: « *Kao što košuta žudi za izvor-vodom, tako duša moja čezne, Bože, za tobom .* » [13] Zbog toga se trudimo živjeti pobožnosti koje isprepleću svaki naš dan, pogotovo Svetu Misu i molitvu - razmatrajuću i usmenu. Utječemo se zagovoru Blažene Majke, Anđela Čuvara, svetaca koji se već raduju u Božjoj prisutnosti. Na poseban način se utječemo Sv. Josemariji, koji nas je naučio (i milijune drugih), svojom riječju i primjerom, putovima približavanja Bogu u svakodnevnom životu.

Taj ustrajan napor kako bismo se približili našem Gospodinu, čak kada se osjećamo hladnima i apatičnima, dovest će nas do toga da *iskusimo* Njegovu prisutnost kraj nas. Ovdje ne govorim o osjećajima, već više o sigurnosti, rođenoj iz vjere, a koja je ulivena u našu dušu djelovanjem

Duha Svetoga, da budemo istinski, milošću, živi Hram Presvetog Trojstva. Kao što je sv. Pavao često rekao, naš život se odvija u « *Kristu Isusu* ». I stoga, « *u ljubavi ukorijenjeni i utemeljeni možete shvatiti sa svima svetima što je Dužina i Širina i Visina i Dubina te spoznati nadspoznatljivu ljubav Kristovu da se ispunite do sve Punine Božje* ». [14]

Papa potvrđuje: « **Iskustvo i znanje se ne mogu razdvojiti : tijesno su povezani . Štoviše, bitno je naglasiti kako je istinsko poznavanje Božje ljubavi jedino moguće u kontekstu stava ponizne molitve i velikodušne raspoloživosti.** » [15] Tako dolazimo do toga da *živjeti* u Kristu, to jest uputiti prema Njemu sve svoje poslove i brige, čineći sve samo da se Njemu svidimo, prazneći se od samih sebe kako bi Bog mogao živjeti u nama. To je iskustvo vjere sv. Pavla

dok piše: « Živim, ali ne više ja, nego živi u meni Krist. A što sada živim u tijelu, u vjeri živim u Sina Božjega koji me ljubio i predao samoga sebe za mene .» [16]

S koliko snage je sv. Josemaría «odjekivao» tee nadahnjujuće riječi!
« Život se Isusa Krista, ako smo mu vjerni, na neki način ponavlja u svakom od nas, koliko u unutarnjem procesu – posvećenje – toliko u izvanjskom ponašanju .»

[17] I jednom drugom prilikom: «
Ozbiljno si me gledao... ali na kraju si me razumio, dok sam ti govorio: 'Želim ponovno oživjeti život Kristov u djeci Božjoj tako da ga razmatraju, kako bi djelovali kao On i govorili samo o Njemu '».

[18]

Ako nastojimo svakoga dana ostati u Kristu i hraniti se Kristom, naša će se vjera nužno pretvoriti u apostolat: bit ćemo djelima i riječima svjedoci

našega Gospodina, čitavim svojim postojanjem. I mnogi će ljudi biti privučeni Kristu, unatoč – ili bolje, po - našoj osobnoj borbi, koju čine pobjede i porazi, a koje možemo pretvoriti u trijumfe ako se skrušeno utječemo Božjem milosrđu, kako bismo započeli iznova. **« Ako volimo Boga, ako smo ponizni i ako se uporno borimo, takvi porazi neće biti vrlo ozbiljni. Jer doći će pobjede, koje će biti slava u očima Božjim. Ne postoje neuspjesi ako imamo ispravnu nakanu i ako želimo ispuniti Božju volju računajući uvijek s njegovom milošću i svojom neznatnošću .»**

[19] Koliko li je obilna naša svakodnevna želja za apostolatom?

Budimo velikodušni u našoj svakodnevnoj borbi kako bismo ostali blizu Kristu te nastojali približiti mu mnoge duše. Utječimo se zagovoru sv. Josemarije, koji je toliko moćan pred Bogom,

započinjući se sada pripremati
upravo sada na njegov spomendan
26. lipnja. Učinimo ga poznatim
mnogim ljudima, stavljajući pred
njihove oči primjer te nauk našeg
Utemeljitelja.

Prije dva tjedna otišao sam u
Barcelonu, prije povratka molio sam
se u Bazilici Naše Gospe od Milosti
(šp. Basílica de la Merced), u društvu
svih vas, za vas. Zamolio sam našu
Gospu da svatko pojedinačno ugradi
u vlastiti put riječi sv. Petra, a koje je
naš Otac tamo razmatrao u dubinu
prije svog prvog puta u Rim, dok je
tražio kako otvoriti univerzalni
kanonski put za Opus Dei: « *ecce nos
reliquimus omnia et secuti sumus te.
Evo, mi sve ostavismo i pođosmo za
tobom.* » [20] Ta rečenica je
uključena u Evanđelje kako bismo je
mi kršćani mogli primijeniti u praksi
u našem osobnom ponašanju i kako
bismo mogli reći svojim prijateljima i
prijateljicama kako se ne može služiti

dvojici gospodara. [21] Bilo je lijepo moliti se tamo, pred kipom naše Gospe od Milosti (šp. Virgen de la Merced), u društvu čitavog Djela, kao što je učinio sv. Josemaría 1964., a i tijekom drugih trenutaka.

Prije završetka želio bih vas podsjetiti da sljedećeg 29., na svetkovinu svetih Petra i Pavla, započinje godina sv. Pavla, koju je proglasio Benedikt XVI. kako bismo obilježili dvotisućljetnu obljetnicu rođenja Apostola pogana. Kako bismo nasljedovali upute svetog Oca što se tiče proslave tog bi-milenija, predlažem vam da bolje upoznate život i djelo tog velikog Apostola - zaštitnika Djela, čitajući i razmatrajući u dubini Djela apostolska i Pavlove poslanice. Sveti Pavao je za sve kršćane predivni model ljubavi prema Kristu, vjernosti svome pozivu, izgarajućeg žara za duše. Povjerimo mu na poseban način duhovne i apostolske plodove

ove godine koja je njemu posvećena
na poseban način.

Sa svom ljubavlju blagoslivlje vas
vaš Otac

+ Javier

Rim, 1. lipnja. 2008.

[1] *Iz* 12,3.

[2] Benedikt XVI, Pismo povodom 50.
godišnjice enciklike *Haurietis aquas* ,
15. svibnja 2006.

[3] *usp.* Sv. Josemaría, propovijed
«Srce Kristovo – mir Kršćana», 17.
lipnja 1966., u *Susretu s Kristom*. [4]
usp . Iv 14,27.

[5] Sv. Josemaría, *Susret s Kristom*,
164.

[6] *1 Iv* 4,8.

[7] *Iv* 3,16.

[8] Sv. Josemaría, *Susret s Kristom*, 164.

[9] Benedikt XVI, Pismo povodom 50. godišnjice enciklike *Haurietis aquas* , 15. svibnja 2006.

[10] *isto* [11] *isto* [12] Sv. Josemaría, *Prijatelji Božji*, 300.

[13] *Ps* 42,1.

[14] *Ef* 3,17-19.

[15] Benedikt XVI, Pismo povodom 50. godišnjice enciklike *Haurietis aquas* , 15. svibnja 2006.

[16] *Gal* 2,20.

[17] Sv. Josemaría, *Kovačnica* , 418.

[18] *isto.*, 886.

[19] Sv. Josemaría, *Susret s Kristom*, 76.

[20] *Mt* 19,27.

[21] usp. *Mt* 6,24.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/prelatovo-pismo-
lipanj-2008/](https://opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-lipanj-2008/) (23.02.2026.)